

орієнтація учасників ринку на спекулятивний дохід, відсутність інтересу до довгострокових інвестицій; недосконалість нормативно - правової бази фондового ринку; слабкий контроль за виконанням вже наявних законодавчих і нормативних актів з питань регулювання ринку цінних паперів.

Шляхи інтеграції фондового ринку України до міжнародних фондових ринків:

1. Для оптимальної інтеграції фондового ринку України на базі її національних інтересів до міжнародних фондових ринків, і насамперед країн ЄС, необхідно на першому етапі розробити конкурентоспроможну модель та стратегію розвитку фондового ринку на 15-20 років.

2. На другому етапі доцільно приступити до розробки та реалізації спільно з представниками Європейського Комітету з цінних паперів (ESC) та Комітету європейських регуляторів із цінних паперів (CESR) Плану дій щодо інтеграції фондового ринку України до фондових ринків країн ЄС. Зокрема він має передбачати запровадження світового досвіду інформаційного та контрольного супроводження діяльності фондового ринку, раціонального розподілу регулятивних функцій між державними органами і недержавними організаціями.

3. Для вдосконалення інфраструктури фондового ринку України за сучасними вимогами необхідно спільно з міжнародними фінансовими інституціями відпрацювати питання надання нашої країні фінансової допомоги.

Отже, фондовий ринок України повинен розвиватися шляхом концентрації та централізації торгівлі українськими корпоративними цінними паперами й усіма іншими фондовими інструментами. До того ж обсяги організованої торгівлі мають істотно перевищувати неорганізований та позабіржовий обіг цінних паперів. Для цього необхідно налагодити функціонування міжбіржових і міжсистемних мереж фондової торгівлі, які створюються на добровільних засадах організаторами торгівлі цінними паперами.

АНТИМОНОПОЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО УКРАЇНИ

Загрійчук О.М., студент НИШИ НАВС

Науковий керівник: к.е.н., доцент, доцент кафедри гуманітарних та соціально -економічних дисциплін ННІИ НАВС Грущенко О.А.

Мета антимонопольного законодавства: обмеження монополій та їх влади, створення конкурентного середовища, підтримка та сприяння дрібному бізнесу

Завдання які виконуються для досягнення мети:

1) здійснення державного контролю за дотриманням законодавства про захист економічної конкуренції на засадах рівності суб'єктів господарювання перед законом та пріоритету прав споживачів, запобігання, виявлення і припинення порушень законодавства про захист економічної конкуренції;

2) здійснення державного контролю за концентрацією, узгодженими діями суб'єктів господарювання та регулюванням цін (тарифів) на товари, що виробляються (реалізуються) суб'єктами природних монополій;

3) сприяння розвитку добросовісної конкуренції;

4) здійснення методичного забезпечення застосування законодавства про захист економічної конкуренції;

5) здійснення контролю щодо створення конкурентного середовища та захисту конкуренції у сфері державних закупівель.

Антимонопольне законодавство - сукупність законодавчих, урядових та інших нормативно-правових актів, які обмежують монополізацію виробництва, утворення монопольних структур і об'єднань (крім спеціально визначених державою). Воно сприяє свободі підприємництва, вільному і рівному для всіх праву вибору напрямку виробничої чи торговельної діяльності, встановлення цін, одержання та розподілу прибутку.

Антимонопольне законодавство передбачає такі заходи:

організаційні - диференціація та оптимальні сполучення організаційно-економічних форм і розмірів підприємств;

економічні - сприяння розвитку конкуренції, диверсифікації діяльності, вільного утворення цін;

економічне стимулювання та підтримка розвитку зовнішньоекономічної діяльності;

адміністративно-правові заходи для боротьби з монопольними посяганнями, організація антимонопольного державного контролю, контроль за справедливим роздержавленням майна, сприяння конкуренції;

недопущення зловживання монопольним становищем на ринку.

Ці акти спрямовані на підтримку розвитку підприємництва, зміцнення ринкових відносин і піднесення економіки держави.

Функції антимонопольного законодавства:

— державний контроль за дотриманням конкурентного законодавства;

— розробка та впровадження заходів з попередження, обмеження та запобігання монополістичної діяльності та недобросовісної конкуренції;

— сприяння формуванню ринкових відносин на основі розвитку конкуренції та підприємництва;

— захист законних інтересів громадян (споживачів і підприємців) від проявів монополізму та недобросовісної конкуренції.

Види порушень антимонопольного законодавства: зловживання монопольним становищем над ринком; антиконкурентні узгоджені дії; дискримінація підприємств.

Санкції порушення антимонопольного законодавства:

1. Дії, передбачені статтями 4-6 Закону України «Про обмеження монополізму й недопущення недобросовісної конкуренції у підприємницькій діяльності», тобто діянь, які кваліфікуються Законом як правопорушення;

2. Неналежне виконання (відхилення від виконання чи невчасне виконання) рішень Антимонопольного комітету України та її

угод, суперечать вказаному Закону. На відміну з першої групи правопорушень накладенню штрафу у другий випадок передусє застосування примусових заходів Антимонопольний комітет та її територіальними відділеннями, при нерезультативності яких і було застосовується міра відповідальності - штраф;

3. Порушення правил економічної концентрації господарюючих суб'єктів;

4. Непредставлення, невчасне уявлення чи уявлення явно недостовірну інформацію Антимонопольному комітету.

Розміри штрафів диференційовані. З першого, другому і третьому підставі штрафи стягуються у вигляді до 5%.

Отже, можна зробити висновок, що антимонопольне законодавство України - це система основних законів, нормативно - правових актів, які регулюють сферу в антимонопольній діяльності.

СУЧАСНА БАНКІВСЬКА СИСТЕМА УКРАЇНИ: ТЕНДЕНЦІЇ ТА ШЛЯХИ РОЗВИТКУ

Жарко Я.М., студент ННІП НАВС

Науковий керівник: к.ю.н., доцент, доцент кафедри господарсько - правових ННІП НАВС Пожидасва М.А.

На даний час в Україні все більшій актуальності набуває висвітлення стану банківської системи, а саме тенденцій та шляхів розвитку. У зв'язку з політичними та економічними факторами, які безпосередньо впливають на стан сучасної банківської системи України, вона зазнає значних змін. Так, зокрема це проявилось у прийнятті низки нормативно -правових актів, які спрямовані на розвиток та підтримку діяльності банків у нашій державі.

З метою створення умов для стабільної діяльності банків та вчасного виконання ними законних вимог вкладників та інших кредиторів Національний банк України (далі - НБУ) вжив додаткових заходів щодо підтримання ліквідності банківської системи. Так, 21 лютого 2014 року була прийнята Правлінням НБУ Постанова №86 «Про заходи з підтримання ліквідності банківської системи», згідно якої були передбачені заходи щодо надання з 24 лютого 2014 року банкам додаткової гнучкості в управлінні власною ліквідністю через: зменшення частки обов'язкових резервів, яка має формуватися банками на окремому рахунку в НБУ, з 40 % до 20 % від їх обсягу, що сформований за попередній звітний період резервування; зменшення мінімального обсягу обов'язкових резервів, який має зберігатися щоденно на початок операційного дня на кореспондентському рахунку банків у НБУ, з 60 % до 50 % від їх обсягу, що сформований за попередній період резервування; скасування з 21.02.2014 року обмежень щодо кількості можливих звернень банків за кредитами рефінансування овернайт.

Задля забезпечення безпеки та стабільності банківської системи України 24 лютого 2014 року була прийнята Постанова Правління НБУ «Про затвердження Положення про надання Національним банком України кредитів банкам України для збереження їх